

Sz. Mikus Edit

KÉJHARC – MINDEN ÁRON... Teljesítménykényszer mindkét nemnél

A teljesítménykényszer nagyon jól ismert fogalom a pszichológusok és a szexológusok körében egyaránt. Megmérgezi a mindennapjainkat, de egyben jobb teljesítményre is sarkall. Hogy kinél miképpen hat, az személyiségfüggő.

Ha viszont bármilyen KÉNYSZERről beszélünk, betegségről beszélünk. Valami olyasmiről, amit kell, vagy legalábbis érdemes megszüntetni. A mai világ kedvez a kényszereknek és függőségeknek: bővelkedünk alkoholistákban, drogosokban, játék- és internet függőkben, és ráadásul már a szexben is rátaláltunk a kényszeresekre. A szexteljesítmény-kényszeresekre!

Reklamáció régen...

Néhány évtizeddel ezelőtt a nők arra panaszkodtak, hogy a partnereik figyelmetlenek, nem törődnek eléggé velük, nem gondolnak a nő kéjére, csak a sajátjukéra, és dolguk végeztén hátat fordítva horkolnak, vagy rágyújtanak egy cigarettára. A szexológusok orgazmus görbéket rajzolgattak, és az együttes orgazmus ideálgáról fecsegték. Így aztán kialakult az a kép, hogy a nők hosszú előjátékot igényelnek, a férfiak pedig rövid, célratörő, merész viselkedést, hiszen az ő orgazmusuk a magömléssel együttjáró biológiai szükségszerűség (gondolták akkor). Így a férfiak elkezdtek jobban figyelni a nőkre. Mígnem túlzásba nem vitték...

Reklamáció ma...

Manapság a férfiak (!!) arra panaszkodnak, hogy rettenetes, hogy minden erőfeszítésük ellenére a partnerük nem jut el a csúcra, minden trükköt bevetve sem, még 40-50 perces gondosan koreografált előjátékot követően sem. (Ennyi idő alatt egy jó kocsival át lehet szelni az országot...) Ezért aztán vagy önmagukban keresve a hibát elbizonytalanodnak, vagy egyértelműen a nőt látva hibásnak másik partner után néznek, akiknek látványosabb kéjt tudnak produkálni. (Nagyobb sóhajítás nagyobb orgazmus? Tévhit. Mint ahogy az is, hogy a férfiak magömlése minden esetben együtt jár az orgazmussal.)

Számonkérés...

...alakult ki mindkét fél részéről. A nő a férfin kéri számon a saját orgazmusát, a férfi pedig a nőn. Egyszerűen nem érzi magát férfinak az, akinek a partnere nem jut el hangos sóhajok közepette az orgazmushoz. Nem átallanak még – menet közben! – rá is kérdezni: Mondd szíved, volt orgazmusod? Jó volt? Majd közösen azon görcsölnek, hogy miért nem... Ráadásul az nem elég, ha kézi ingerlésre eljuttatják egymást, ragaszkodnak a misztifikált hüvelyi orgazmushoz! És hogy kialakuljon az egyenjogúság; egyre több férfi küzd a korai magömléssel, a merevedési zavarokkal, vagy a késleltetett magömléssel, sőt (ami teljesen újdonság) orgazmushiánnyal. Patt helyzet. Mindkét fél számonkér valamit a másiktól, amitől a lazaság elillan, helyette átvette helyét a teljesítménykényszer.

Mi az igazság?

A nő orgazmusa nem a férfin múlik. Annak forrása a nőn belül van. Ha a nőnek nem megfelelő az önértékelése, az önelfogadása, nem elég merész és bátor, senkin sem kérheti

számon az orgazmusát, csak önmagán. Nem a technikán múlik – habár vannak ügyesebb és ügyetlenebb partnerek...

A szakma (szexológia) állásfoglalása szerint valakinek vagy van orgazmusa, vagy nincs! Teljesen mindegy, miképpen! Azaz a szexológia nem ismeri el problémaként, hogy különbség volna a klitorális, vagy vaginális orgazmus között. Ha van, akkor az a nő orgazmusképes, és nem szorul terápiára. (Persze azt is tudjuk, hogy több tucatnyi fajta női orgazmus létezik, és nem egyforma intenzitásúak. De a vaginális orgazmus túlmisztifikálása teljes képtelenség!)

Mint ahogy képtelenség a szexben célként megjelölni az orgazmust!

Jó, ha van! Ideális, ha van! De nem ez a cél!

A szex célja az az intimitás, ahol a pár feloldódni képes az ölelésben, ahol a testi-lelki gyönyört végig szinte orgazmusként élik meg. De a romantika nem a mindennapok műfaja. Ezért a legjobb párkapcsolatba is beleférnek a biológiai gyógy-dugások...

Számonkérés helyett nem ártana lazítani...